

ANTONI MIRO

CRIDA

**LLIBRERIA
GALERIA**

ANTONI MIRO

nova
obra
gràfica

- metal·lografia
- serigrafia
- litografia
- gravats

escultura
petit
format

- bronze

- aquarel·la
- maneta negra
- punta seca
- vernis tendre
- aigua tinta

un objecte pintat, una ceràmica.

CRIDA
LLIBRERIA
GALERIA

lloc:
avinguda de
Josep Antoni,
tel·lèfon

alcoi ←

mostra inaugural: desembre 76 - Gener 77

~~llista d'obres~~

llista d'obres

~~tirada~~
tirada

metalgrafiques:

- nosaltres i les llances - 1975-76
- cossos - 1973-76
- la gioconda - 1973
- dona - 1973-76
- dolar - 1973-76
- reixa - 1976
- ombra - 1973-76

80x80
60x60
66x40
40x40
40x40
40x40

{ 475

metalgrafiques

- x carpeta xile 1973-76 A. Miró
- contra el futur - 1973-76
- contra la cultura - 1973-76
- contra l'home - 1973-76
- contra la llibertat - 1973-76

40x40
40x40
40x40
40x40

{ 150

serigrafies:

- exercit de xile - 1976
- xile - 1973
- xile - 11/3/73
- a Miguel Hernandez - 1975

70x70
64x50 x47
65x50
50x50

-175
-150
-100

serigrafia

- x carpeta A.M. "one dollar" (4 serigrafies)
- edició Juana Mordo Madrid
- dolar dolor - 1975
- dolar plegat - 1975
- dolar forcat - 1975
- dolar soldat - 1975

66x40
66x40
60x40
66x40

{ -175

dolar

- x carpeta "omaggio alla resistenza"
- edició gruppo denuncia italia
- sobre la resistencia - 1974
- vittime della resistenza - 1974
- partigiani - 1974

66x40
66x40
66x40

{ -175

serigrafia

homenatge a Manolo Millares - 1974

66x48

litografies:

- fam - 1973
- allende - 1973

66x48
66x48

{ -100

~~W~~

gravats:

- dolar i corda - 1975
- les llances - 1975
- nua fugint - 1975
- home objecte - 1975

53x30
53x30
53x30
53x30

{ 120
130

- x carpeta A.M. "les nùes" 1966 (3 aiguaforts)
- x carpeta "cinc gravats d A.M." 1975 (5 gravats)

escultura: (bronze)

- l'home del capell - 1974
- peu ferit - 1975
- el gran es fot al petit - 1976
- l'home mobil - 1976 (multiple / 25)
- cop de puny - 1976
- altra mà - 1976
- autoretrat - 1976
- mà d'un home fotut - 1976

bronze

escultura d'obr.

ceramica:

- l'escapada - 1975 (edició / 500 Arcadi Blasco)

pintura-objecte:

- metamorfosi - 1975-76

multes sobres i l'ha d'apunt

end-fi.....

x = carpeta

técnica

galeria d'obres

per un realisme necessari

no deixa de ser curios que, en el conjunt dels comportaments artístics que han anat escortant la història dels humans, siga precisament el "realisme" el que ens sembla dotat de major resistència al desgast del temps. cap altre denominació - llevat, en alguns casos, de l'abstracció geomètrica - no ha servit, com el realisme, tant per a subratllar determinats aspectes culturals dels nostres antecessors cavernaris, com per a avalar les més espectaculars operacions comercials dels nostres dies, la qual cosa, a més de curiositat, produeix una certa sospita, la sospita - que les conegudes manipulacions a les quals ha estat sotmès el terme fan molt suggestiu, adhoc divertida - que aquesta mena d'immortalitat siga sinònima d'inanició, que "realisme" siga un signe lingüístic buit, en estat permanent de disponnibilitat semàntica.

es evident que una tal sospita no pot prosperar fora del joc de les ironies. això que anomenen el testimoni dels temps ens demostre que el realisme ha estat des dels seus inicis, el resultat plàstic d'una constant i única prujia de l'home per aprehendre la realitat, per conèixer-la i dominar-la; la seua tenaç presència - com a protagonista admirat en ocasions, com a antagonista execrat les més - en la ja llarga història de les qüestions artístiques, la seua vigència a través d'èpoques i gustos, sembla confirmar que per mitjà del realisme es manifesta algun tipus de necessitat consubstancial amb l'esdevinença de l'esser humà, amb el desenvolupament de les seues altres necessitats, més enllà de qualsevol funció lúdica i marginal.

que el realisme manifeste una necessitat humana, històrica, ve a contradir la definició acadèmica que de la demoniació hem heretat. acceptar que el realisme siga un sistema estètic i objectiu del qual és la imitació de la naturalesa, ens resulta ja impossible. "l'espill que recorre el camí" ha mostrat ja les seues imperfeccions funcionals, la seua incapacitat per a imitació, només cal traslladar-lo al bany, candorosament, seguint la indicació de gombrich, per a constatar-ho. ni l'ull humà mateix ha pogut defugir l'acusació de parcialitat, i ja se sap que el judici de la ciència, les investigacions de la psicologia, han demostrat la seua culpabilitat i desmascarat els seus còmplices; l'experiència i les creences, els condicionaments socials, les necessitats de la història. la imitació es un engany, i, a més, el model proposat per la preceptiva tradicional ha perdut els seus atractius. apart que, posats a imitar, "l'art ha preferit sempre imitar-se a si mateix. i és a partir d'ací, precisament, que comença per el realisme el seu terreny adequat, la seua nova patria. encara que no gosaré dir, i menys en aquests moments, que siga un terreny propici, de fàcil anadura, la impossibilitat de la imitació, la constatada infidelitat dels instruments de la percepció, planteja en nous termes el vell desafiant de la realitat: ja no es tracta d'assumir, objectivant-los, el combat diari per la supervivència i l'incomprensible espectacle de la vida, de

recrear l'espai per a aprehendre'l en la consciència, sinó de clarificar les causes reals de les nostres pròpies limitacions, dels nostres propis condicionaments. bé que podrà ser el mateix, igual que sempre - des de les grutes prehistòriques fins ahir - llevat de la presència de la llibertat. en efecte, el realisme ha vingut a significar, per a la particular història de l'art, el nexa permanent entre l'activitat artística i la societat, una constant voluntat participadora, tant si es tractava d'obtenir l'aliment com de configurar un nou ordre social, que aquesta voluntat s'haja manifestat amb major fermesa precisament en les èpoques històricament crítiques, resulta, més que una coincidència, una confirmació qualitativa de la naturalesa necessària del realisme. la novetat, ara, es basa que aquesta "naturalesa necessària" ha travessat els purs límits de la intuïció - per la qual l'art és instrument o mètode cognoscitiu, potser diferent al científic, àdhuc pre-lògic - i s'ha assentat en els dominis de la consciència, ha esdevingut llibertat, en el sentit més rigorós del terme, la qual cosa implica el risc de perdre d'alguna manera les que el terme empara amb major rigor ideològica. però no és aquest l'únic risc presumible. la naturalesa mateixa del realisme implica uns altres riscos, ja que el realisme és, més que una formulació estètica - malgrat que l'eludeix i aquesta és una altra qüestió - un comportament social, i també artístic assumit per uns homes i activitat dels quals, dins la divisió social del treball, és l'art, o allò que anomenem art, i ja que aquesta activitat ètica comporta el projecte d'assumir la realitat activament, és a dir, com a matèria en transformació, amb la seua necessitat de canvi, el realisme no pot eludir en si mateix les contradiccions de la realitat, àdhuc la seua pròpia i dialèctica negació. risc i mèrit del realisme, perquè és conseqüència de la seua pròpia voluntat de canvi, com s'esdevé amb d'altres moltes activitats socials o per a ser més exactes, amb la gran majoria de les activitats socials. som davant un realisme necessari. desposseïda la denominació de les seues ganyues i desfresses, sempre convincentment grates, el realisme que ens interessa no pot plantejarse com una alternativa amable a la realitat, sinó com la imatge verac, per parcial, d'aqueixa realitat: negació i estímul, acusació i projecte, bé que per a aconseguir-ho, aquest realisme necessari haja de sortir al camp de batalla, a la societat mostrant diferents cognoms i sobrenoms. termes com "social", "realitat", "Crònica", etc., podran ser, aplicant el màxim rigor lingüístic, innecessaris, però vivim en una societat conflictiva com poques i bo és, encara que aplicant redundàncies, evitar els equivocs.

ERNEST CONTRERAS

Jove com és encara, Antoni Miró té ja, feta i ben feta, una obra llarga, complexa, i tumultuosament viva. L'artista no ha sabut ni ha volgut resistir-se a la primera exigència, del seu ofici: el domini màxim de les possibilitats expressives, a través del qual, a cada moment, la tria i l'ús es converteixen en solució única, irremplaçable i clara. No es tracta d'un "experimentalisme" gratuït, del joc endogàmic de l'estètica, de provar per provar, sinó d'exercir els recursos de la llibertat creadora amb el propòsit d'estatuir-se una dicció, sempre personal i alhora, sempre ~~paraxaxi~~ objectiva, capaç de servir la intenció última del treball. Antoni Miró s'hi ha aplicat des de tots els cantons assequibles: la pintura, la ceràmica, el dibuix, els murals, i més diverses tècniques gràfiques, els mòbils, l'escultura, amb metal o amb fang... La dialectica intrínseca de cada procediment i dut a realitzacions aparentment contradictòries. Però només aparentment. En el fons de la sostinguda i proteïca feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt i home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades es el crit de denúncia, unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat, per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la líllo.

JOAN FUSTER

Parlar d'Antoni Miró per a mi es molta cosa junta. Antoni es d'Alcoi, com jo, i estima Alcoi, com jo. Antoni es de la mateixa generació meva. Antoni es un home que pinta en funció de la societat que li ha tocat viure. I s'identifica en una postura civica total cara a tots els problemes culturals-economics-socials-etc... Antoni Miró es alguna cosa mes que un pintor; es un autèntic home de bé.

Gracies Toni

Ovidi MONTLLOR

objectes (si)

pintura (no)

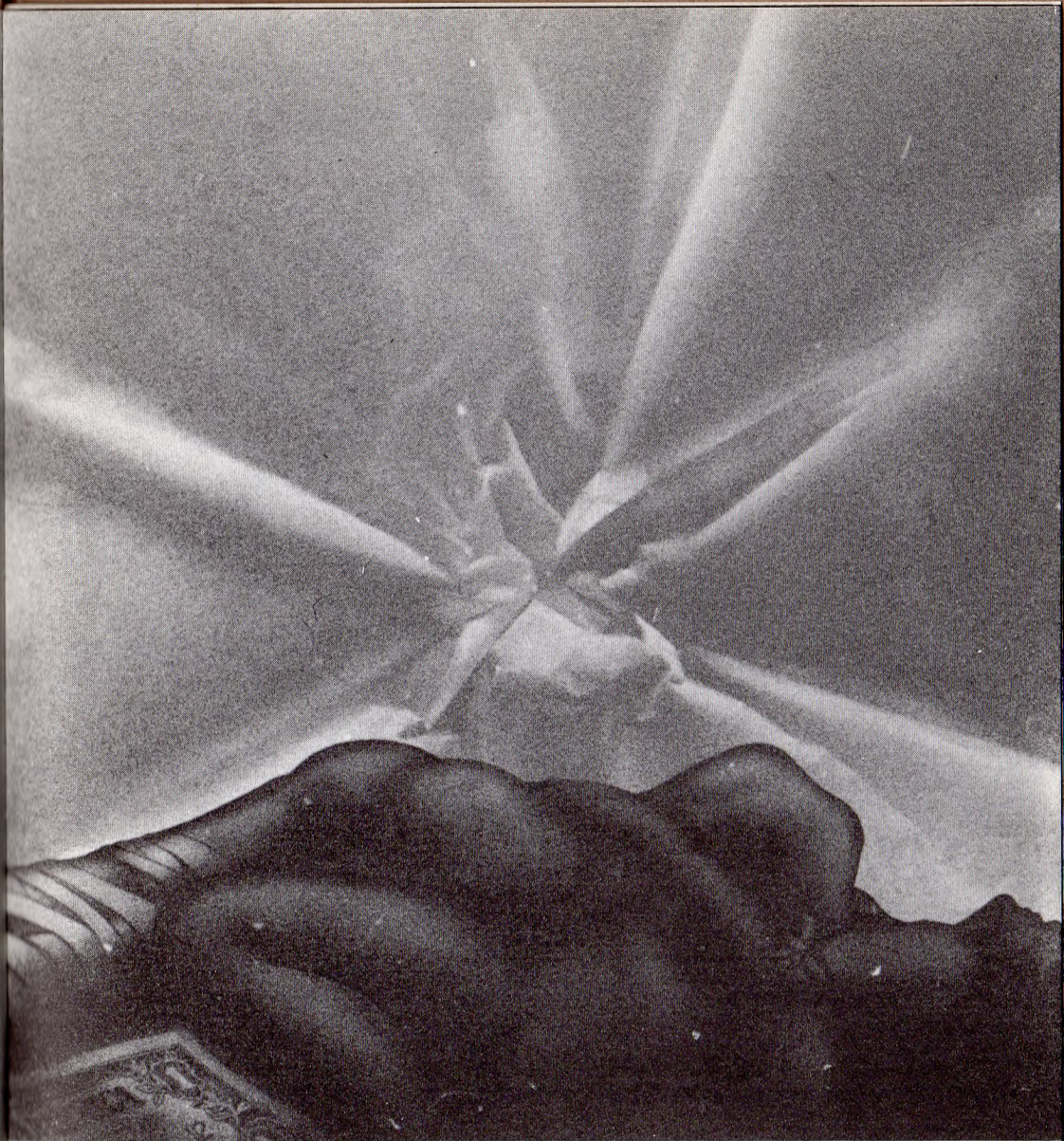

LLANÇES, 1975 (PINTURA, 100x100)

EL MATRIMONI "PAISATGE SOTA UN CEL PRECIÓS AMB OCÀS BLAU, 1973-75 (PINTURA, 150x150)

esbós
biogràfic
etc.

esbós biogràfic antoni miró, nat a alcoi l'any 1944. ha realitzat prop de cent mostres individuals especialment als països catalans, país basc i resta d'espanya, també a França, Itàlia, Alemanya, Anglaterra i Nord Amèrica, amb el "gruppo denuncia" d'Itàlia del qual es membre juntament amb Pacheco, Rinaldi i Comencini, (ademés dels esmentats països) a Cuba, Rússia, República Democràtica Alemanya i Portugal i col·lectivament a Polònia, Iugoslàvia i quasi tota Europa, havent participat en unes dues centes mostres des del 1960 fins ara. ha rebut trenta premis en varis països. es membre de nombroses agrupacions culturals d'espanya, França, Anglaterra i Alemanya. membre "honoris causa" de Parnoster Corner Academy de Londres i medalla d'or l'any 1972. la seva obra està representada a nombroses col·leccions, galeries i museus. ha realitzat molta obra gràfica amb totes les tècniques i ha introduït la metal·lúrgica al camp de l'art contemporani, d'entre les carpetes destaquen la editada a Vau de Brescia "omaggio a la resistenza" amb el gruppo denuncia, la editada per Juana Mordó de Madrid amb el títol "Antoni Miró - one dollar" amb un poema manuscrit de Rafael Alberti i la darrera "Xile - 1973-76" Antoni Miró, amb un poema de Pablo Neruda.

museus: museu d'art modern de Barcelona.

museu municipal de Mataró. museu d'art contemporani, Bilbao.

museum Oldham (Anglaterra). North Chadderton School, Lancs (Anglaterra)

collection MMS Tiptoe, London (Anglaterra).

museu "Azorin" de Mondvòr (Alacant). museu d'art contemporani de

commune di Parigi, Milano (Itàlia), commune di Pesaro (Itàlia).

museu d'art contemporani de Vila-fames (Castelló).

museu d'art contemporani (diputació p.) Alacant.

museu d'arte moderne, Sassoferrato (Itàlia).

museu d'art contemporani (palau provincial) Màlaga.

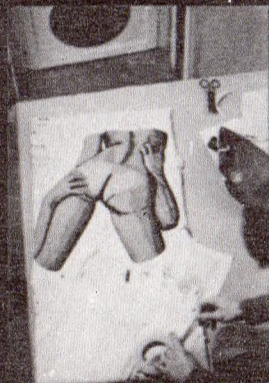
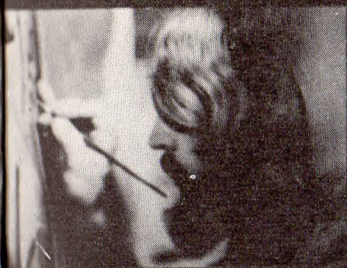
museu d'art contemporani d'Eivissa (Illes Balears).

museu d'art modern del Altoaragon, Huesca.

muzeum narodowe w Krakowie, ^(Pocúvia) Cracòvia / muzeum d'art, Łódź (Polònia).

museu d'art contemporani (Sevilla).

museu d'art slovenj Gradec, Slovenie (Iugoslàvia) etc.

PAÍS VALENCIA

El País Valencià té una extensió de 23.305 Km² i una població superior als 3.200.000 habitants.

Les regions del País Valencià i les comarques compreses per aquestes són les següents:

1. — Regió d'Alacant: Baix Vinalopó, l'Alacantí, les Valls del Vinalopó i la Marina Baixa.
2. — Regió d'Alcoi-Gandia: La Marina Alta, el Comtat, l'Alcoià, la Vall d'Albaida i la Safor.
3. — Regió de València: La Ribera Baixa, la Ribera Alta, la Costera, l'Horta, el Camp de Túria i el Camp de Morvedre.
4. — Regió de Castelló: La Plana Baixa, la Plana Alta, l'Alcalatén, l'Alt Maestrat, el Baix Maestrat i els Ports.
5. — Regió de Requena-Sogorb: Alt Millars, Alt Palància, Racó d'Ademús, els Serrens, la Foia de Bunyol, la Plana d'Utiel, la Vall de Cofrents i la Canal de Navarrés.
6. — Regió d'Oriola: Alt Vinalopó, Vinalopó Mitjà i Baix Segura.

Com és sabut, al País Valencià es parlen dues llengües: el català i el castellà. La llengua catalana és la pròpia de la majoria de les comarques del País, i la llengua castellana, només és pròpia de les regions de Requena-Sogorb i d'Oriola.

Cal dir també que el País Valencià, o millor encara, les regions catalano-parlants del País Valencià, formen juntament amb el Principat de Catalunya, les Illes Balears, Catalunya-Nord i Andorra, els Països Catalans: una vertadera realitat nacional.

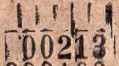
di països
Catalans
units per
la cultura
etcètera
etcètera
etcètera.

Alcoi (l'Alcoià) País Valencià

- poble -
- comarca - país -

adhesió al congrés de cultura catalana

Regió d'Alcoi-Gandia: La Marina Alta, el Comtat, l'Alcoià,
la Vall d'Albaida i la Safor.

CATALEG Nº **DE 300**

CRIDA - GALERIA
MOSTRA INAUGURAL
DESEMBRE 1976
GENER 1977